

Fotograaf Marie Cécile Thijs heeft een zeer herkenbaar, wat surrealistisch 'handschrift'. Ze werd verkozen tot Kunstenaar van het Jaar 2024.

Financieele Dagblad
FD Weekend, 2 december 2023
Profiel door Hilda Bouma Amsterdam

Een rechtopstaande rode poon, een vogeltje dat rustig boven op zijn kooi zit, een antieke tulpenvaas die in zijn etages uiteenvalt, zwevende olijven als muzieknoden die druipen van het vet.

Hoe doet ze het? Dat zal fotograaf Marie Cécile Thijs nooit vertellen. Ze is dol op het praten over haar werk en benadert op een beurs met gemak kunstliefhebbers die voor haar foto's staan. Maar hoe ze haar magische beelden produceert, dat weet zelfs haar galeriehouder niet. Let wel: toen Thijs doorbrak in 2009 met de eerste portretten in haar serie White Collar (series zijn nooit af bij haar, er kan altijd weer een nieuw exemplaar worden toegevoegd) bestond er geen ChatGPT en ook het programma Photoshop was destijds nog niet zo eenvoudig. Wat we weten, is dat Thijs de zeventiende-eeuwse plooi kraag die ze voor de serie gebruikte absoluut niet mocht lenen uit het Rijksmuseum. Ze mocht hem zelfs niet aanraken, uitsluitend fotograferen met haar digitale Hasselblad-camera. Om die kraag dus om de nek van katten en kinderen te krijgen, was 'priegelwerk op de schaal van de pixel' nodig, vertelt Eduard Planting, Thijs' eerste galerist.

Hij noemt haar een 'goedbedoelende controlfreak'. 'Alles moet bij haar perfect zijn, de lijsten moeten kloppen, het licht moet hetzelfde zijn op alle formaten. Ze belde me vaak op: "Eduard, ik moet even iets tegen je aanhouden". Maar dat ging altijd over zakelijke dingen. Artistiek weet ze precies wat ze wil.' Haar werk valt in de smaak bij een groot publiek, zo blijkt uit haar verkiezing vorige week tot Kunstenaar van het Jaar 2024. Die prijs, een initiatief van de Stichting Kunstweek, laat kunstliefhebbers in vier rondes meestemmen op acht door Nederlandse galeries geselecteerde kandidaten.

Thijs versloeg in deze verkiezing grote concurrenten als Iris van Herpen en Anton Corbijn. Het werk van Thijs is inmiddels ook buiten Nederland ontdekt; musea in Luxemburg, San Diego (Californië) en Richmond (Virginia) hebben het aangekocht. Dat is mede te danken aan haar huidige galerie SmithDavidson, die behalve in Amsterdam ook in Mexico-Stad en Miami is gevestigd.

Eigenaar David Smith snapt wel waarom de foto's van Thijs universele aantrekkingskracht hebben. 'Het werk is een combinatie van oud en nieuw, het speelt met de tijd. En er zit altijd een knipoog in, iets wat niet direct thuis te brengen is of waarvan je niet begrijpt hoe het is gedaan.' Mensen die de foto's zien hangen op een beurs vragen vaak of ze zijn geschilderd, zegt hij. 'Het gebeurt nooit dat het géén reacties oproept.'

Thijs (1964) is opgeleid als advocaat. Ze fotografeert al vanaf haar 11de — er was een donkere kamer bij haar thuis — maar het kwam aanvankelijk niet in haar op om daar haar beroep van te maken. Na een jaar modevormgeving te hebben gestudeerd aan de kunstacademie koos ze voor rechten. Haar vader was ook jurist. De advocatuur stond haar niet tegen, integendeel. Ze vond de materie ‘filosofisch’ en ze leerde er conceptueel door denken. Maar als jurist bij Nauta Dutilh herontdekte ze haar oude hobby, de fotografie. ‘Liefde op het tweede gezicht’ noemt ze het zelf. Vijf jaar lang combineerde ze de kunst met de juristerij, tot ze haar eigen stijl had gevonden en in 2000 koos voor het fulltime kunstenaarschap.

Thijs heeft ook veel bijgedragen aan het zaterdagse magazine van deze krant, FD Persoonlijk. Een tijdlang verzorgde ze de fotografie bij het wekelijkse artikel van kok en historicus Hilary Akers. Een spannende opdracht, omdat Akers soms pas twee dagen voor de deadline wist waar ze over zou schrijven. Onder druk ontstonden pareltjes, zoals de frisse muntblaadjes die Thijs parmantig stak in bolletjes ijs. Ook portretteerde ze op eigenzinnige manier de Nederlandse topkoks die Akers in een serie voor het blad interviewde: Dick Soek met een octopus op zijn schouder, René Pluijm met een big tegen zijn blote borst. Die fotoseries hebben zéker bijgedragen aan haar succesvolle carrière, vertelt haar eerste galeriehoudster, Eduard Planting. ‘Mensen begonnen haar stijl te herkennen. Als het magazine zaterdag was bezorgd, stroomde mijn mailbox meteen vol.’

Weblink artikel: <https://fd.nl/-/1498542/advocaat-die-liefde-op-het-tweede-gezicht-vond-in-kunstofografie>